

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB21 : 1850

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB21 : 1850", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 24*, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2007 , s. 194.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb21-txt-shoot-n163.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 24

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

NB21:163

#

Pascal.

Det er en meget god lille Afhandling af Neander: über die geschichtliche Bedeutung der pensees Pascals. Berlin 1847. er i Athenæum.

Jeg seer deraf, at først i den allerseneste Tid er Pascals Pensees blevne udgivet af Prosper Faugère 1844, fuldstændige og i oprindelig Skikkelse, at de ældre Udgaver have udeladt og forvandlet, at saaledes Anton Arnold, (Port Royal) der udgav dem, tillod sig Forandringer, menende at det var bedre at gjøre Smaa-Forandringer end bestandigt at skulle skrive Apologier: il est bien plus a propos de prevenir les chicaneries par quelque petit changement, qui ne fait qu'adoucir une expression, que de se reduire a la necessité de faire des apologies.

Neander viser rigtigt, at Pascal satte en Splid i det Theoretiske og Praktiske i Msk, og lagde det Praktiske an som det Høieste.

Cousin anseer Pascal for en Fjende af al Philosophie, saa han fortvivlende om at finde Sandheden ved Fornuften, kaster sig i Armene paa Autoritets-Troen, og forbinder »grændseløs Skepticisme med convulsivisk Fromhed.« N. viser rigtigt, at det er reen Misforstaaelse, at P. blot urgerer det Praktiske og »finder det lige latterligt, at Fornuften vil fordre Beviser af Hjertet for dets første Principer, som hvis Hjertet vilde fordre, at Fornuften skulde føle ved alle de Sætninger den beviser, for at antage dem.«

Pascal siger (dette er Noget, som først findes i Udgaven af Faugère): man maa have disse 3 Egenskaber: Pyrrhonist, Geometer, og en i Troen sig underkastende Xsten. Og disse staae i Samklang med hinanden, og temperere hinanden, idet man tvivler hvor man skal, behauptet hvor man skal, og underkaster sig hvor man skal. Det er Fornuftens sidste Skridt, at anerkjende, at der er en Mængde Ting, som overstiger dens Kræfter; kommer Fornuften ikke dertil, er den kun svag.«

Pascal siger, at Erkjendelsen af det Guddommelige staaer i omvendt Forhold til Erkjendelsen af det Msklige: det Msklige maa man først erkjende, saa elske, det Guddommelige maa man først elske saa erkjende. Pascals Mening er hermed, at Erkjendelsen af det Gudd.egl. er en Personlighedens Forvandling, man maa blive et andet Msk. for at erkjende det Gudd. Det er dette som reent er glemt i vor Tid, hvor der blot vræles paa at erkjende og erkjende, men den ethiske Forvandling (den langsommere Art Erkjenden) ansees

for overflødig, end sige den religiøse Forvandling.
Man vil erkjende og erkjende for at tilfredsstille det stolte og forfængelige og videbegjerlige eller nysgjerrige Sind - men saaledes vil det Guddommelige ikke erkjendes. Mskene vilde blive angst og bange, dersom de ret fik at vide, hvor farligt det er at erkjende, hvor forpligtende det er - medens rigtignok omvendt kun saaledes lader det Gudd. sig erkjende. Gud sælger ikke ud, betroer ikke det Religiøse til enhver letsindig eller nysgjerrig Speculant, betroer det kun til et Msk. alt i Forhold til som han forvandles eksistentielt.